

11 K miesięcznie
z odsyła

(bez odayki 9-50 K)

Prenumerata zamiejscowa w Czechach, Austrii, Niemczech, Węgrzech, Szwajcarii 14 K.

Cena numeru pojedynczego 46 h

Reklamacje otwarte są wolne od opłaty pocztowej. — Redakcja rękopisów nie zwraca i bezimiennych listów nie uwzględnia.

NAPRZÓD

Organ Polskiej Partji Socjalistycznej.

Wychodzi codziennie o godzinie 5 po południu

Redakcja i Administracja
Kraków, Dunajewskiego 5.
Telefon Redakcji Nr. 396.
Telefon Administracji Nr. 310.
Konto czekowe Nr. 140.256.
Fach pocztowy na listy Nr. 116.
Adres telegr.: Naprzód Kraków.

Dział inseratowy:

Grodzka 13, II. p. Tel. 1354.
Konto czekowe 140.002.

Ceny ogłoszeń: Za miejsce wiersza pentem 1 K, w nadesłanem 3 K. Głosy publiczne po 4 K za wiersz.

Protest proletariatu krakowskiego.

Wiec ludowy. — Referaty tow. posłów Daszyńskiego i Marka. — Sytuacja polityczna; sprawa aprowizacji, konstytucji, rozwiązanie Sejmu. — Precz z prasą brukową!

W myśl programu podanego przez Krak. Radę Robotniczą P. P. S. wczorajszy dzień pracy socjalistycznej w Krakowie, rozpoczął zwołany na przedpołudnie do sali Sokola

WIELKI WIEC LUDOWY.

Zagali tow. Jaroszowski. Przewodniczył tow. Łapiński, który powołał na sekretarza tow. dra Wodeckiego. W głosy zabrał głos

tow. poseł Dr Warak,

który referat swój poświęcił przede wszystkim omówieniu ciężkiego położenia, w jakim się Polska znajduje. Na granicach wschodnich, wre wyciążająca walka wojenna. Na zachodzie położenie niepewne, — mówił referent — a w kraju panuje głód, nędza i bezrobocie. Państwo bez waluty, bez uruchomionego przemysłu, znajduje się w najtrudniejszej sytuacji. W administracji, w gospodarce, panuje anarchia i bezład, bo rząd obecny składa się z ludzi słabej woli i nieodpowiedzialnych, z których każdy na swoją rękę „zalatwia kawalki“.

Utworzone ministerstwo pracy i opieki społecznej, większość reakcyjno-kapitalistyczna w sejmie ustawicznie zwalcza. Bezrobotnych, którzy nie ze swej winy nie mają pracy, obrzuca burżuazja obiegami „darmozjadów“ it. d. Klasa robotnicza wykazała swe zrozumienie dla dobra całości przy budowie państwa, trzymając ze spokojem krzywdy i nędzę w pierwszych ciężkich chwilach zjednoczenia Polski. Co jednak klasy posiadające uczyniły dla dobra ojczyzny?

Dziś, kiedy w państwie panuje głód i grożą zaburzenia wewnętrzne z nędzy i niedostatku, obszarnicy i bogaci chłopci odmawiają dostawy środków żywności a przede wszystkim zboża! Za panowania zaborców, oddawano zboże wrogim rządowi, dziś sabotują własne państwo, głodzą swych braci! Stoimy przed katastrofą! Albowiem na 2500 wagonów miesięcznego zapotrzebowania zboża w Galicyi, rolnicy dostarczyli 14 wagonów!

Zboża jest wiele i gdyby było oddane i rozdzielone sprawiedliwie, ochroniłoby od głodu lud roboczy. Tymczasem obszarnicy i kmiecie bogacze sabotują państwo polskie, gnębią klasę robotniczą, prowadzą do ruiny rozpoczętą budowę ojczyzny!

Tak wygląda ofiarności burżuazyj! Tak samo, rozpaczliwie przedstawia się sytuacja węglowa. Rząd zaniedbał tę sprawę nie wypracował planu produkcji i podziału. Kraków miast 2400 wag, otrzymuje zaledwie 400 wozów miesięcznie.

Klasę robotniczą prowokuje zamach obszarników na reformę rolną. Jeżeli ma być wyłączenie obszarników to w tym celu, by dać ziemię bezrolnemu i małorolnemu. Tymczasem już dziś, obszarnicy parcelują obszary, sprzedając ziemię bogatym chłopcom, tak, że grozi brak ziemi dla najbiedniejszych. Rząd nie robi nic przeciw temu! I gdy związek bezrolnych czyni starania, by do tej krzywdy nie dopuścić, prasa burżuazyjna woła, że to spisek bolszewicko-żydowski-anarchistyczny, który chce wywołać rewolucję! Klasa robotnicza musi się uświadomić klasowo i zorganizować. Organizacje nie dopuszczają do rozpaczliwych wybuchów, przyjdzie czas, że gniewu ludu nie powstrzyma, a klasa robotnicza zorganizowana wywalczy prawa dla całego społeczeństwa. W końcu mówca wzywa do popierania i czytania prasy socjalistycznej, która jest uświadomiaczkiem czynników, obroncą interesów klasy robotniczej, która też doprowadzi do zwycięstwa (hucne oklaski). Następnie zabrał głos

tow. poseł Daszyński,

który oświadczył, że dzień prasy socjalistycznej jest dla jego osoby dniem uroczystym, albowiem przez lat 30 redaguje pisma partyjne. Mowca kreśli dzieje prasy partyjnej socjalistycznej w Galicyi. Przed 30 laty, mieliśmy jedno małe soc. pismo, objętości dwóch karteczek p. t. „Praca“, które wychodziło raz na kilka tygodni, konfiskowano ustawicznie przez władze. Referent omawia ciężkie warunki, w jakich rozwijać się i walczyć musiała prasa socjalistyczna, z powodu braków materialnych, ciągłych konfiskat i aresztowań. Po zawieszaniu „Robotnika“, którego wyszło zaledwie trzy numery w 1883 roku, powołano do życia „Naprzód“ (1892 r.) jako dwutygodnik. Konfiskaty sypały się. Każdy numer był konfiskowany.

„Naprzód“ mimo ciężkich warunków pracował i walczył, szerząc myśl socjalistyczną, wpływając na zmianę stosunków społecznych, które wśród robotników były straszne. Dość wspomnieć, że robotnicy piekarscy, pracowali 13 godzin na dobę. „Naprzód“ torował drogę walki robotnikom; jako tygodnik przechodzi na Śląsk, gdzie budzi robotnika, górnika polskiego; przetrwałszy stan wyjątkowy 1898 r. stał się dziennikiem.

Konfiskaty jednak sypały się. W całych Niemczech nie konfiskowano tyle, ile w „Naprzodzie“. Mówca podnosi poświęcenie i zapal ówczesnych pracowników i robotników, którzy mimo ciężkich prześladowań wytrwali na posterunku, szerząc pismo uświadamiające nie tylko robotnika ale i wieś.

Dziś partya posiada w Galicyi i na Śląsku 2 dzienniki: „Naprzód“, „Dziennik ludowy“; tygodnik: „Prawo Ludu“, „Robotnik Śląski“ itd.

Referent wspomina o prasie P. P. S. b. zaboru rosyjskiego, gdzie przyłapanie z gazetą socjalistyczną groziło 15 latami katorgi. W ciężkich warunkach konspiracyjnych wydawano „Robotnika“, którego wydawcą był dzisiejszy Naczelnik państwa J. Piłsudski (burzliwe oklaski, okrzyki: Niech żyje!).

Mowca kreśli momenta, kiedy to p. Piłsudski grać musiała ustawicznie na fortepianie, by zagłuszyć ruch maszyn, bijącej „Robotnika“... Był czas, kiedy przyjechało do Wilna 2 ludzi, z zakazanym „Robotnikiem“ w walizkach i by nie dostać się w ręce policji z powodu meldowania się — nocowali na murze w lesie... Ludźmi tymi byli: Piłsudski i dzisiejszy minister Woiciechowski. Dziś „Robotnik“ rozwija się potężnie.

Prasa robotnicza staje się potęgą, potrzebuje też z powodu drożyzny pomocy od klasy robotniczej. Prasa robotnicza podtrzymuje robotnika moralnie, dodaje mu otuchy do walki o lepsze jutro.

Prasa burżuazyjna wywołuje zamęt w społeczeństwie.

Niestety, tysiące robotników, czyta wroga prasę brukową i targającą tylko nerwy ludzkie.

Czasy są ciężkie, czasy są rewolucyjne i dlatego robotnik musi być uzbrojony w swoją prasę. Nie uzbroi go pismo brukowe, które kłamstwami operuje, ciskając obelgi na robotnika! Robotnik, płacąc za takie pisma, plecie bat na siebie samego! Paskarz podający „ciekawą“ bajkę, będzie krzyczał burżuazja jedna po drugiej, i plecie bat na klasę robotniczą! Dlatego prasę brukową precz odzierać od siebie! Czasy idą wielkie, przed klasą robotniczą ciężkie zadania i walki, bez prasy socjalistycznej, robotniczej, walka ludu pracującego może się skończyć klę-

ską! Prasa robotnicza informuje najsumiennie robotnika. Trzeba ją powiększyć, rozszerzyć, a stać się to może, tylko przez poparcie ze strony klasy robotniczej (oklaski).

Po przemówieniu tow. Makary przewodniczący tow. Łapiński odczytał następującą rezolucję:

Zgromadzeni w dniu 28 września b. r. w Krakowie uchwalają, aby zbierający się obecnie na sesję jesenną Sejm dokonał w pierwszym rzędzie uchwalenia Ustawy Konstytucyjnej, niezbędnych a przygotowanych już reform społecznych i ustaw związanych z wykonaniem reformy rolnej. Sejm jest obowiązany do takiego rozwiązania spraw aprowizacyjnych, aby cała ludność pracująca nie uległa głodowi, niedostatkowi i chłodowi zimowemu.

Zgromadzeni wobec reakcyjnego charakteru większości sejmowej i bezpodległości prac Sejmowi, wzywają posłów P. P. S. do podjęcia wszystkich wysiłków w kierunku jak najszybszego rozwiązania Sejmu.

Zgromadzeni uchwalają popierać swoją robotniczą prasę, wszystkimi środkami. Zgromadzeni wzywają robotników do prenumerowania „Naprzodu“ i „Prawa Ludu“ a przestrzegają wobec wrogich ludowi pracującemu gazet.

Rezolucję jednomyślnie uchwalono.

Popołudniu odbył się w Parku Jordana festyn na prasę.

Ludność robotnicza tłumnie zalała aleje parku, stwierdzając żywe zainteresowanie się sprawą swej prasy. Znaczki rozsprzedawały się szybko wśród obojętnej zabawy. To znakomite udanie się festynu mimo spóźnionej pory dowodzi raz jeszcze jakim magnesem dla czerwonego Krakowa jest zawsze wezwanie PPS.

Coś się psuje w państwie Poznańskim!

Endecya traci monopol. — Wznowione głośne protesty.

Od chwili zniesienia kordonu, dzielącego niepodległą Polskę od również niepodległej Korfancji, uzdrawianie się stosunków w tej ostatniej idzie w szybkim tempie.

Endecka prasa poznańska zmienia ton. Zamiast tryumfalnych oświadczeń: „U nas socjalizmu niema i nie będzie“, łamy jej zapelniają narzekania, że naród „przywykły w niewoli do zgodnej współpracy stanów obok siebie“ zaczął się różniczkować klasowo. To zniesienie śladów niewoli wprawia w rozpacz dotychczasowych władców Korfancji, nawołują więc do ostrej walki „z frazesami i demagogią“ (czytaj z socjalizmem i wogóle wszelką przeciw dyktaturze endecji epozycją).

Czasy rzędu dusz w Poznaniu nie minęły bezpowrotnie. Przekonali się o tem władcy niepodległej Korfancji z okazji niedoszłej szczytowej przeciw naczelnikowi państwa. Odezwa ta wywołała w społeczeństwie poznańskim niesłychane oburzenie, które przejawilo się w szeregu wieców, na które dziesiątki endecy przyjechali początkowo chodząc i biczem „solidarności narodowej“ zapędzić zbuntowane gwizdki z powrotem do endeckiej owczarni, ale oto stał się fakt, który żalosnem memento odezwał się w ich duszach.

W Poznaniu, w tym samym Poznaniu, gdzie tak niedawno jeszcze bojkotka endecka niedopuszcila pos. Moraczewskiego do głosu i pobila brutalnie działaczy socjalistycznych, poseł endecki p. Piotrowski przemawiać musiał wśród gwizdu i krzyku. Endeckya zaczyna zbierać plony swego zasiewu.

Nie koniec na tem. Ukazała się w Poznaniu odezwa p. t. „Huda naczelnikowi“ piętnująca z churzeniem machinacje endeckie i pomiędzy jej podpisanymi między nazwiskami wielu wybitnych przedstawicieli inteligencji poznańskiej

figurują nazwiska pp. Nadera i Bigońskiego, posłów N. S. R. i... tych samych działaczy socjalistycznych, których przed kwartałem zniewały endeckie bandy bezkarnie.

„Kuryer Poznański” załamuje ręce w bezradnej rozpacz. Odośobnienie socjalistów od społeczeństwa poznańskiego skończono.

A tam z dołu coraz silniejsze dochodzą odgłosy przebudzenia, więc nawołuje prasa endecka z rozpaczą do pójścia w masę. Nie ukrywa wcale swoich pobudek. Nie o dobroch mas tu chodzi, tylko o przeciwdziałanie socjalizmowi. Niechęć do pójścia w masę musi ustać — wola — jeśli nie chcemy, aby nie powołani siewcy nienawiści i bezwzględnej walki klasowej posiadli duszę warstw ludowych”. Doradza nawet, aby ci niechętnie stykający się z ludem agitatorzy endeccy piętnowali paskarstwo i nadużycia urzędników, aby lud zjednał. Widocznie dotąd tego nie czynili!..

Czy osiągną te usiłowania narozgniony skutek pograżenia na nowo mas w sen „solidarności narodowej” wątpliwe. „Nic nie powstrzyma życia fall”, nawet endecka demagogia. „Krytykomania” jaka ich zdaniem oświadczyła masami, będzie szła dalej. Początek końca korfantowego królowania nadchodzi!

Prześladowanie socjalistów polskich w Poznaniu.

Poznańska organizacja PPS, zorganizowała na Dzień Prasy Socjalistycznej w dn. 26 września odczyt, na dzień zaś następny koncert.

Na godzinę przed odczytem, który miał się odbyć o godz. 7 wieczorem, komenda m. Poznania przysłała zakaz zarówno odczytu, jak i przedstawienia.

Przed dwoma dniami policja poznańska aresztowała jednego z naszych towarzyszy, zbierających składki na prasę socjalistyczną. Towarzysza tego przetrzymano kilka godzin w więzieniu i skonfiskowano mu listę składkową. Inicjatorem prześladowań PPS w Poznaniu jest p. Rzepecki, naczelnik policji.

Widzimy, że w Poznaniu sroży się po dawnemu prześladowanie socjalistów. Reakcja utrwała swe policyjne rządy, zastraszona wzrostem opozycji w potulnej dotychczas masie robotniczej.

Ale jakąż zbrodnią jest ich postępowanie wobec plebiscytu na Górnym Śląsku, kiedy polityka poznańskich satrapów może przynieść nieobliczalną szkodę sprawie polskiej!

Nowa ofenzywa obszarnictwa.

„Rządowy projekt” reformy rolnej. — Parcelacja „bez przymusu”. — „Wspólna platforma”.

W sobotę odbyła się u p. Stefczyka, kierownika Głównego Urzędu ziemskiego konferencja w sprawie reformy rolnej. Zaproszeni zostali jako przedstawiciele z Galicji, pp.: Baworowski i Żelazki, z Poznańskiego pp. Szoldrzyński i Rychłowski, z Kongresówki pp. Kiniorski, Stecki i inni obszarnicy. Jako przedstawiciele włościan zaproszono posłów: Witosą i Dąbskiego oraz posłów Stolarskiego i Poniatowskiego oraz p. Thugutta, (klub Wyzwolenia).

Pp. Witos i Dąbski na zebranie nie przybyli. P. Stefczyk w zagajeniu prosił przedstawicieli obszarników i chłopów o wypracowanie wspólnej platformy, która umożliwiła przeprowadzenie reformy rolnej bez przymusu. Następnie przedstawił p. Stefczyk zebrany rządowy projekt, opracowany w myśl wezwania, dołączonego do zasad reformy rolnej, uchwalonej przez Sejm.

Ogólne zasady projektu p. Stefczyka, które przedstawione być mają Sejmowi, są podobno następujące: Minimum własności ziemskiej większej określono na 100 ha i dalsze stopniowanie oznaczono na 250 ha dla własności średniej i 500 ha jako maksimum dla własności wielkiej na kresach i w Poznaniu.

Dla małych granice posiadania oznaczają projekt 25—40 ha.

Narazie parcelacja odbywałaby się miała bez przymusu. Dopuszczalna byłaby parcelacja z wolnej ręki. Parcelację uskuteczniliby za pomocą sfinansowania renty ziemskiej 5 proc. która będzie posiadała siłę kupczą w wysokości 75 proc.

P. Thugutt zaatakował p. Stefczyka jednak podkreślił, że bezrolni nie zarzekają się porozumienia z właścicielami obszarów. Jako ustępstwo od reformy rolnej, uchwalonej przez Sejm, można przyznać kolejność parcelacji.

Dalszy ciąg dyskusji odroczono.

Zajęcie drobnych ilości zboża i mąki w młynach D. O. G. w Krakowie.

nastąpić ma na polecenie min. aprowizacji i min. wojny. Zajęcie to sprzeciwia się ustawie o rekwiizycjach i ustawie o ziemiopłodach a dotyka przedewszystkiem najuboższą ludność, która kilkunastogramowe ilości oddała do zmielenia. W sprawie tej interweniował w intendaturze i u del. Galeckiego tow. pos. Klemensiewicz. W tej sprawie gen. delegat jedzie dziś do Warszawy.

Sytuacja aprowizacyjna.

Ustąpienie p. Minkiewicza.

Ustępujący minister aprowizacji oświadczył w wywiadzie dziennikarskim, że ustępuje z powodu „niezrozumienia przez inne czynniki rządowe powagi sytuacji aprowizacyjnej” — i złoży w tej sprawie memoriał marszałkowi Sejmu.

Położenie nasze pod względem żywnościowym minister uważa za dobre(?) W Poznańskim rząd ma 15.000 wagonów wymłóconego zboża, które „tylko trudno przewieźć”. Dla zachęty rolników do dostarczania kontyngensu rząd zamierza podwyższyć wypłacane im ceny nawet o 50 proc.(!) jeśli Sejm się do tego przychyli. Cukru z Poznańskiego otrzymano 500 wagonów, co pozwoli wydać zmniejszone wprawdzie racye jego, spodziewane jest nadto kilkaset wagonów cukru z Jawy, które przybyły już do Europy. Najgorzej jest z tłuszczami.

Powszechny strejk kolejowy w Anglii.

STRAJKUJE MILION KOLEJARZY!

Wiedeń, 29 września.

Telegr. Comp. donosi z Londynu pod datą 28 b. m.: Wiadomości nadchodzące ze wszystkich węzłów kolejowych angielskich wskazują na to, że o północy z 26 na 27 bm. wybuchł powszechny strejk kolejowy. Wiele pełnych pociągów nie mogło wyjechać dnia 27 rano z dworca londyńskiego. Liczba strajkujących wynosi około 965 tysięcy osób.

Sodoma i Gomora.

Karygodno niedbalstwo Magistratu Krakowa!

Przy wydawaniu węgla z transportów Żelugi Polskiej przy moście dębickim na Wiśle, dzieje się sceny, przejmujące grozą i oburzeniem, na niesłychane, karygodne lekceważenie robotniczej ludności przez nasz sławetny „rząd” miasta. Ludność chcąc zrealizować asygnowaty węglowe musi wprawdzie zapłacić należność funkcjonariuszowi magistratu, na co otrzymuje kwit z potwierdzeniem zapłaconej należności uprawniający już do bezpośredniego nabycia węgla. Czynnosc kasyera pełni funkcyjony mag. B., który zjawia się rano na jedną lub 2 godziny. Skutek taki, że ludność gromadzi się w ogonku (długości setki metrów) już z wieczora, śpiąc na worach, łachmanach, by móc rano otrzymać węgiel! Często zdarza się, że część interesowanych wystawszy się całą noc odchodzi z niczym, bo p. B. zabrakło „kwitów”! Tłum wyczekujący, składa się z osób różnej płci i wieku, to też demoralizacja robi swoje!

Wzywamy Magistrat, by natychmiast zreorganizował wydawanie kwitów. Raz trzeba skończyć z bezmyślnością i torturowaniem biednego ludu!

Dzień prasy.

Fundusze, zebrane w Dniu prasy, należy natychmiast przesłać kasyerowi komiteetu wykonawczego P. P. S. tow. Feilksowi Statterowi w Krakowie, ul. Grodzka 1. 13, sprawozdanie zaś z Dnia prasy sekretaryatowi Komitetu wykonawczego P. P. S. w Krakowie, ul. Dunajewskiego 5.

Komiteety partyjne, które w dn. 28 bm. nie urządziły Dnia prasy, powinny to uczynić w dn. 5 października, względnie 12 października (np. Biała).

Znaczki i nalepki można sprzedawać przez cały tydzień do 5 października.

Sekretariat Komitetu Wykonawczego PPS.

Z DNIA.

NACZELNIK PAŃSTWA W POZNANIU.

„Gazeta Polska” donosi: Naczelnik Państwa z powodu wczesnego zwolnienia Sejmu odwołał swój wyjazd do Poznania, dokąd ma się udać w połowie października.

„Kuryer Poranny” donosi z Paryża, że w sprawie Galicji wsch. rozstrzygnięcie jeszcze nie zapadło.

Niemcy muszą opuścić Litwę i Kuriandyę.

Wiedeń. (PAT.). W. B. K. donosi z Paryża, że Rada Najwyższa uchwaliła wystosować za pośrednictwem marszałka Focha notę do Niemiec z żądaniem natychmiastowego opróżnienia prowincji bałtyckiej Litwy i Kuriandyi przez wojska gen. Goltza. Na wypadek odmowy ma być wstrzymana wysyłka środków żywności, jakoteż mają być zerwane rokowania, dotyczące przyznania kredytów.

ODPARGIE ATAKÓW BOLSZEWICKICH.

Warszawa. (PAT.) Komunikat sztabu generalnego wojsk polskich z dnia 28 września.

Front lit. i białoruski: Na odcinku Olewska pod Babińcami i pod Galicką Rudnią silne ataki bolszewickie odparto. Walki trwają dalej. Na reszcie frontu ożywiona działalność wywiadowa.

JAK SIĘ ODBĘDZIE PLEBISCYT NA ŚLĄSKU CIESZYŃSKIM?

Morawska Ostrawa. (PAT) „Lidowe Nowiny” dowiadują się, że w Paryżu przyjęto jako podstawę plebiscytu na Śląsku Cieszyńskim propozycje delegacji czeskiej. Wedle tej propozycji linia demarkacyjna zostanie usunięta, a tem samem przestanie istnieć rozdział Śląska na dwie części administracyjne. Prawo głosowania będą mieli tylko ci mieszkańcy, którzy już w sierpniu roku 1914 byli przynależni do jednej z gmin na Śląsku Cieszyńskim. Przed głosowaniem opuści polska i czeska armia Śląsk Cieszyński.

KREDYTY DLA GALICJI WSCHODNIEJ.

Lwów. (PAT.). Minister skarbu Biłski upoważnił generalnego delegata do wypłacania zasiłków na sprawienie najniezbędniejszych urządzeń domowych, zniszczonych podczas inwazyi rosyjskiej, do wysokości 1000 K; do wypłacania zasiłków w dowom po funkcyjonyuszach państwowych narodowości polskiej. Zgodził się na przeprowadzenie najniezbędniejszych robót w odbudowie zniszczonych szkół ludowych doraznego nadzwyczajnego kredytu do wysokości 25 tysięcy marek; oddał do dyspozycji Galicji kredyt w wysokości 20 milionów dla celów odbudowy Galicji.

POGROM POLUD. ARMII KOŁCZAKA.

Wiedeń. (W. B. K.) Z Moskwy donoszą o zupełnym rozgromieniu południowej armii Kołczaka. W ręce bolszewickie dostało się 300 oficerów armii Kołczaka.

Na Syberii zajęty został Tomsk przez bolszewickie oddziały. Na całej Ukrainie szerzy się komunizm. Wypadki ostatnie na Syberii wzbudziły przestrach u rządu cmskiego, który przygotowuje się do ewentualnej ewakuacji miasta.

KTO MA BYĆ CAREM W ROSYI?

Berlin. (B. K.) Wedle doniesień z Kopenhagi, znajduje się wielki książę Mikołaj Mikołajewicz na wyspach Księżyczych, gdzie pisze pamiętniki. Wielki książę Michał bawi w kwatery Kołczaka, występuje jako pretendent do korony i zamierza obwołać się carem przy pierwszej sposobności.

PODLE OSZCZERSTWA POD BANDERĄ BIAŁEGO KRZYŻA.

W Warszawie na pokazie tanków rozrzucona została oszczercza odezwa, podpisana przez ks. Godlewskiego, w której autor zwraca się w niebywały wprost sposób przeciwko zbiorce na prasę socjalistyczną.

Ks. Godlewski nawołując do składania ofiar na rzecz marynarki polskiej, pisze w sposób nikiemny, że P. P. S., która występuje przeciwko wojnie na wschodzie działa na pieniądze niemieckie i bolszewickie.

Dodajmy, że odezwa ta była rozrzucona z tanków, że za odezwę ponosi całkowitą odpowiedzialność „Biały Krzyż”, bowiem właśnie pokaz tanków był zorganizowany przez tę instytucję.

ZGON POLSKIEGO UCZONEGO.

Prof. Dr Bolesław Ulanowski zmarł w sobotę (27 bm.) w Krakowie. Zmarły był profesorem prawa polskiego i kanonicznego na uniwersytecie Jagiellońskim.

Pod znakiem kłamstwa.

Bezczelne igraswa „Słowa polskiego“. — Hymn obszarniczy. — Sojusz endecy z komunistami przeciw P. P. S.

Ataki naszej reakcyi na P. P. S. wzmożły się w ostatnich czasach do niebываłych rozmiarów. Każdy numer nietylko „Kuryerka“ i t. zw. poważnych organów „Czasu“, „Gazety warszawskiej“, „Słowa polskiego“ itd. przynosi stek dyszących wściekłością obelg i potwarzy na socjalizm i socjalistów, a wszystkie kończą się jednakowym apelem do represyi, do szubienic. Nie jest to właściwie nic nowego. Socjaliści polscy nigdy nie mogli się skarżyć, aby obrońcy „Boga i ojczyzny“ w walce z nimi używali zbyt szlachetnej broni. Od denuncyacji przed władzami zaborczymi do najniższych plotek o działaczach socjalistycznych wszystko było dobre co w przekonaniu burżuazji wiodło do celu, do zdławienia socjalizmu. To jednak, co teraz się dzieje, nie należy do zjawisk codziennych. Sypią się już nie zwykle potwarze, ale wprost bezzelne przeinaczenia faktów znanych każdemu przeciętnemu czytelnikowi gazet.

Oto „Słowo Polskie“ organ urzędowy N. D. we Lwowie ogłasza bez zająknięcia się, że PPS. ogłosiła swoje przystąpienie do trzeciej międzynarodówki. Jeśli to spekulowanie na naiwność czytelników, smutnie to świadczy o ich poziomie, lecz oto w tym samym artykule o parę wierszy niżej krzyczy endecki najemnik: „PPS. w austriackim parlamencie nie występowała przeciwko wojnie, lecz lojalnie ratowała kredyty wojenne!“ To się pisze w półtora roku po pamiętnym głosowaniu 7 marca, gdy endecy wraz z innymi obrońcami „Boga i ojczyzny“ opuścili salę ratując kredyty wojenne po Brześciu, splekawszy się wprzód ze wzruszenia i zaszczytu na audyencji u pijanego Habsburga, a zostali w niej tylko socjaliści i narażając się na represye głosowali przeciw. Nie przebrzmiały jeszcze echa okrzyku: „Zdajcy!“ co poszedł wtedy wszędy i wzdłuż po polskiej ziemi. Przeciw komu kierował się on, panowie? Czy przeciw socjalistom?

Prawda, był to czyn przeciwko solidarności narodowej i zaprawdę, nigdy się PPS. waszą solidarnością nie zhańbiła. Przeciw „solidarności narodowej“ wyzwoliła Polskę i przeciw „solidarności narodowej“ wprowadziła ją do rodziny ludów wolnych nietylko z imienia.

Walka wre, walka nieublagana, bo nie może być pokoju między wyzyskiwanym ludem a zdecydowanymi na obronę swoich kas i folwarków (choćby buntem i zdradą stanu) wyzyskiwaczami. Anarchiści obszarniczy, godni potomkowie targowiczam nie kryją się z tem wcale, że **broniąc swych folwarków zamierzają siłą**. Mają już

hymn bojowy napisany przez poznańską obszarniczkę Szembekową zawierający takie ustępy jak: „Nie damy ziemi skąd nasz ród — przynigdy z dobrej woli!“ „**Nie weźmie brat, co nie wziął wróg!** Tak nam dopomóż Bóg! Pól ukochanych szary pył droższy nam od klejnotów! **Każdy go brenić z wszystkich sił do śmierci dziś jest gotów!**“

„**Nie będzie tłumacza płuc nam w twarzy!** Nie będą drwić rodacy bo dumnie wstanie hufiec nasz!“ itd. w tym tonie.

Te „patriotyczne“ poezje drukują z zachwytem pisma poznańskie nawet t. zw. „ludowe“, — zapewne w zbożnym celu odjęcia ludowi reszty złudzeń co do obszarniczego „patriotyzmu“.

A gdy bolszewizm prawicy zbiera się do walki z sejmem polskim, jego prasowe awangardy zaczęły już walkę nie bolszewikami i lewicą, tymi zajmuje się mało, lecz z P. P. S. i walkę tę prowadzi ze **świadomą złą wolą**, bo między stawianymi jej zarzutami niema ani jednego, któryby się do niej w rzeczywistości porosował. Oskarża się P. P. S. o potajemne porozumienie z komunistami w tym samym momencie, gdy gwardya pp. Dymowskich z bogo-ojczyźnianych „Rozwojów“ (wraz z komunistami) organizuje rozruchy na ulicach Łodzi przeciwko legalnie wybranemu magistratowi socjalistycznemu. Oskarża się P. P. S. o germanofilizm, tę samą P. P. S., która wbrew woli endeków wypędza Niemców z kongresówki przy pomocy tylko P. O. W., do której czynów endecya chyba się jeszcze nie przyznaje; która jedyna w całej Polsce wystawiła naprawdę orężne hufce na obronę męczeńskiego Śląska w czasie, gdy endecya zbroiła się również, **ale do zamachów na rząd polski**, do obrony swoich folwarków, do rozruchów anarchicznych na spółkę z komunistami na ulicach miast polskich.

Potwarze burżuazji są największą pochwałą oddaną działalności P. P. S., bo gdyby miała inne argumenty użyłaby ich bez wątpienia, a więc walczyć z P. P. S. można tylko oszczerstwami i fałszowaniem jej oświadczeń.

Te zatrute pociski zaiste nie rękonią socjalizmu i nie po to głos zabieramy, aby z niemi polemizować, lecz **by promień światła rzucić na ohyde tego gniazda istot, wyległych w mroku niewoli i krzywdy, których razi jutrenka wolności**.

Dzieci nocy, bronią nocy tylko walczyć umieją. Wypadnie ona z bezsilnych rąk i rozwleją się oni w niepamięć, gdy słońce wolności w całym blasku zajaśnieje nad Europą.

jące metody zmierzające do wyrobienia w masach służalczności i pokory wobec t. zw. wyższych stanów przy pomocy wierszyków w rodzaju

Chwalcie Boga wszystkie stany,
Wszystko po jego woli,
Czy kto osiadł między pany,
Czy pracuje na roli,
Ja wzorem posłusznych dzieci
Wszystkom spełnić gotowy,
Co mi moja zwierzchność zleci,
Co rząd każe krajowy.

To należy do przeszłości, ale nawet najlepsza szkoła na zachodzie była przepojona duchem społeczeństwa burżuazyjnego. Istniały odrębne szkoły elementarne, do których młodzież t. zw. „wyższych“ klas prawie że nie uczęszczała, a przejście z nich do szkół średnich było niezmiernie utrudnione; zaznaczało to ostry **przeział klasowy już między dziećmi** i prawie uniemożliwiała dzieciom robotniczym nabywanie wyższego wykształcenia. Szkoły średnie były od dane tylko wpojaniu w umysły młodzieży poszczególnych nauk o ile możliwości praktycznych, wpływ wychowawczy sprowadzał się do zera. Szkoła miała za zadanie nie kształcenie człowieka i obywatela, ale przygotowanie uczniów do **bezwzględnej, egoistycznej walki o byt** właściwej ustrojowi kapitalistycznemu, a wychowanie obywatelskie jeśli było, szło wyłącznie w kierunku rozwijania szowinizmu.

Szkoła nowa musi być zupełnie inną. Musi nie tylko uczyć, ale wychowywać, musi wychowywać młodzież **nie na zbieraczy grosza**, chciwych i samolubnych, nie na żołnierzy rozmilowanych w tresurze wojskowej i przelewie krwi, **nie na „nadludzi“ bez serca i sumienia**, lecz na obywateli wolnego świata, **oddanych ideom braterstwa i wiecznego postępu ludzkości**.

Ruch w tym kierunku już się zaczyna. We Francji powstało stowarzyszenie p. n. „Światło“ („La Clarté“) stawiające sobie za cel odrodzenie moralne skąpanej we krwi ludzkości, wypłceniu szowinizmu, a przede wszystkim postawieniu ideałów dobra i sprawiedliwości na czele życia tak narodów jak i jednostek, w miejsce kapitalistycznego złotego cielca i „świętego egoizmu“ zapożyczanego przez naszą endecję od hakaty pruskiej.

W Genewie odbyła się niedawno **konferencya międzynarodowa pedagogów**, celem omówienia sprawy nowej szkoły i przygotowania kongresu w tej sprawie. Rozważano na niej wiele spraw, związanych z reformą wychowania szkolnego. Jedną z najważniejszych była sprawa **czy szkolnictwo ma podlegać państwu, czy też być od niego niezależnym**. Na tem ostatniem stanowisku stanęła znaczna część członków konferencyi, zarzucając państwu wprowadzenie do szkoły **bezdusznego szablonu i propagandy szowinistycznej** i oni jednak zgodzili się, że obecnie trzeba współdziałać z państwem. System prywatnej inicjatywy wprowadziłby do szkolnictwa anarchię i oddał je w ręce kapitalizmu.

Poruszano następnie sprawę **szkolnych ksiązek**, tej skandalicznej rany szkolnictwa. Wypisy z literatury do użytku młodzieży są we wszystkich prawie krajach przepelnione opowiadaniem o buntowniczym robotniku i szlachetnym fabrykancie lub służącej i pani, (zmiana godności osób nie narusza tendencyi), inne opowiadania sławią **jałmużnę jako najwyższą formę pomocy społecznej**, inne jeszcze rzucają w młode dusze jad szowinizmu.

Tow. Andrea Jouve poruszyła sprawę zwalczania propagandy szowinistycznej, która we Francji pod wpływem podniecenia wojennego doszła do zastraszających rozmiarów. Za najodpowiedniejsze środki uznano **reformę ksiązek szkolnych i tłumaczenia na różne języki arcydzieł literatury celem zapoznania młodzieży z obcymi kulturami**. Tow. Jouve zaproponowała zakładanie po większych miastach kolegiów

Na nowych drogach wychowania ludu.

Czas już zerwać ze zmurszałą tradycją w wychowaniu! — Wszędzie próby. Grupa „Clarté“. — Zjazd w Genewie. — Inicjatywa K. Prausa w Polsce. Do walki z ciemnotą!

Zawierucha światowa pochłonęła wiele krwi i wiele dóbr materialnych, ale zato odnowiła świat. Całe życie społeczne, polityczne, kulturalne doznało wstrząśnienia niszczycielskiego i twórczego zarazem. „Stare się formy wylily i gasną“ te prorocze słowa zmarłej poetki są najgłębszą syntezą tego wiru przewrotów, w którym żyjemy. W krwi i bólu rodzi się świat nowy.

Gdy odnawiają się wszystkie formy życiowe, **odnowić się też musi podstawa życia: szkoła**. Ma ona przed sobą olbrzymie zadanie. Musi wykorzenić z umysłów młodzieży klas dotąd panujących **anarcho-magnacką psychologię starego świata**, przetworzyć ją na psychikę obywatela nowego, położyć kres panoszeniu się egoistycznej trucizny, tego zabójczego wyziewu rozkładającej się myśli burżuazyjnej, musi całe niezliczone masy młodzieży klas dotąd wydziedziczonych na wolnych i światłych wychowywać obywateli i dopełniając dzieła ojców, którzy dla niej materialnie dobra wywalczyli, **duże dzieci wzbogacić płękem duchowym**, by nowo społeczeństwo nie stało się jeno zbiorowiskiem ludzi sytych, zadowolonych i niemyślących. — Skarby kultury nagromadzone wiekami przez feudalne i kapitalistyczne klasy dostępne tylko 10.000 wybranych stać się mają udziałem całej ludzkości.

Nowa szkoła musi tego dokonać, a zarazem musi z umysłów całej młodzieży wyrwać hodo-

wane przez wieki, a bujnie w czasie wojny rozkwitłe chwasty **nienawici narodowej, rasowej, wyznaniowej**. Musi położyć kres **zdziedzianiu ludzkości w samym zatanu życia**, co dziś praktykuje się na wielką skalę w naszych szkołach publicznych, a owoce wschodzą w postaci wybryków antysemitycznych i innych młodzieży szkolnej przerażających samych pedagogów, trucieli młodych dusz.

Aby żądaniu poddać musi się sama stać inna.

Jaką była nasza dotychczasowa szkoła galicyjska to wiemy dobrze. Pamiętamy jej ogłupia-

Dzisiaj ostatni raz

RYWALE NA ŚMIERĆ I ŻYCIE

wspaniały dramat detektywiczny w 6 aktach, będący drugą seryą

„Czarnego fraka“

w Kinoteatrze „SZTUKA“, Hotel Saski, św. Jana 6

Ponadto inne obrazy.

